

In weerwil van wat veel mensen denken is de taal niet de grootste hindernis als het gaat om integratie van allochtonen. Ergo, Nederland heeft altijd problemen gehad met allochtonen. Neem de Surinamers die in de jaren '70 in groten getale hier naar toe kwamen. Die spraken goed Nederlands. Een aantal van hen zorgde voor problemen, maar dat had niets met de taal te maken. Met de eerste generatie Turken en Marokkanen eind jaren '60 en '70 had men weinig problemen. Die spraken echter nauwelijks Nederlands. Die generatie had de gedachte: ik ben hier tijdelijk en ik houd mij rustig. Die houding overheerste tot in de jaren '80.

Het ging fout in de jaren '90 toen de tweede generatie allochtonen, hier geboren en getogen, zich een plaats wilden verwerven in de gemeenschap. En juist deze tweede generatie spreekt goed Nederlands. Maar de Nederlandse autochtone gemeenschap heeft te lang in de waan geleefd dat de bevolkingssamenstelling van de jaren '50 nog altijd de norm uitmaakt, terwijl in de tussentijd de polder gekleurd is geraakt door salsa, roti, couscous, minaret en ook door de nieuwe bewoners zoals Fatima en Mohamed. De ge-

meenschap is derhalve toe aan een nieuw evenwicht – een gekleurd evenwicht, veelal de multiculturele samenleving genoemd. In die samenleving willen de Fatima's en de Mohameds een even gelijkwaardige positie innemen als hun autochtone buren.

Dat lukt nog maar mondjesmaat en ten onrechte wordt ervan uit gegaan dat wanneer straks alle Fatima's en Olgun's Nederlands verstaan daarmee alle problemen zijn opgelost. Overigens, hoe groot moet de taalbeheersing zijn? Het niveau van de gemiddelde autochtoon uit de sociaal-economisch lage klasse? Aangenomen dat alle Fatima's Nederlands spreken, moet er dan op hun beurt niets gebeuren met de Henken en de Annemaries? En hier wringt de schoen want te weinig wordt ingezien dat *it takes two to tango*. Zolang autochtonen zich meer en verheven voelen boven de gemiddelde allochtoon, zolang autochtonen de verworvenheden als betere banen en posities tot exclusief

Taal alleen integreert niet

Hikmat Mahawat Khan

domein van hen zelf verklaren, zolang zij niet bereid zijn om te accepteren dat er een nieuw tijdperk is aangebroken en dat diversiteit onderdeel is van deze samenleving, zullen er problemen zijn.

Inmiddels beginnen allochtonen zich te roeren. De frustratie én de organisatiegraad nemen toe. Een beweging als AEL-NL is geen uiting van polarisatie, maar in de ogen van allochtonen niets anders dan een reactie op het niet (h)erkennen, niet accepteren.

De Nederlandse allochtoon is in een dilemma verwickeld. Kiest men voor deelname aan reeds gevestigde organisaties om via deze onderwerpen op de agenda te plaatsen, of kiest men voor een nieuwe partij die de dialoog opeist? Feit is dat de meeste 'excuus allochtonen' die tot nu toe

als een dr. Clavan over zijn, niet in staat zijn derwerp integratie fa op de agenda te krijg lochtonen' zijn de tro het paternalistische c nen en deze troetelki belang bij een fatsoer treden want dit ond bij autochtone institt zijn beter af zonder h zusters.

Het niet onderken staande en alles rond duceren tot het taalv wijs dat de Nederland meenschap, de politie op, niet heeft begrepe is. Men gaat door met len en met omtrekker Soms slaat het om in a litiek en de media die tie nu maar afgedwor

Van alles wat krom

reert niet

an

ang zij
at er
en dat
menle-

u zich
isatie-
AEL-
maar in
ers dan
, niet

een di-
deelt-
aties
enda te
uwe
dat de
t nu toe

als een dr. Clavan overall gepresenteerd zijn, niet in staat zijn gebleken om het onderwerp integratie fatsoenlijk en krachtig op de agenda te krijgen. De 'excuus allochtonen' zijn de troetelkinderen van het paternalistische deel van de autochtonen en deze troetelkinderen hebben geen belang bij een fatsoenlijk en krachtig optreden want dit ondermijnt hun positie bij autochtone instituties. de allochtonen zijn beter af zonder hun excuus broers en zusters.

Het niet onderkennen van het bovenstaande en alles rondom integratie reduceren tot het taalvraagstuk, is een bewijs dat de Nederlandse autochtone gemeenschap, de politiek en de media voorop, niet heeft begrepen wat het probleem is. Men gaat door met tijd en geld verspillen en met omtrekkende bewegingen. Soms slaat het om in arrogantie bij de politiek en de media die roepen dat integratie nu maar afgedwongen moet worden.

Van alles wat krom is in het land wordt

de schuld bij de allochtoon gelegd. De achterlijke islam wordt gezien als bron van alle kwaad. Het lijkt op een hetze, een laatste stuiptrekking van een gevestigde orde die alle zeilen bijzet om te houden wat men heeft. Hoe vaak krijgen moslims een evenredige kans om de gemeenschap via de media en andere platforms te informeren?

De vraag dringt zich op: hoe oprecht wil men tot een vredige samenleving komen of is de boodschap aan de moslim: „Kom, zullen we even overleggen hoe wij jullie in toom kunnen houden want wij willen geen trammelant?” Het zou beter zijn als men met elkaar in gesprek zou zijn op basis van gemeenschappelijke verantwoordelijkheden en bezorgdheden. Jarenlang is met de mond beleden dat moslims aan de samenleving kunnen bijdragen en dat ook zij verantwoordelijk zijn voor het reilen en zeilen van de samenleving. Het kan nu nog. Er zijn genoeg gematigde moslims, maar dan moet het oprecht en integer gebeuren.

Hikmat Mahawat Khan is voorzitter van de islamitische vereniging Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Nederland in Den Haag.